

El camí de l'honor i l'eficàcia.

Fa vinticinco anys, el 19 de juliol del 1936, vam donar al món - des de Barcelona - el primer que enllac de la Península - l'exemple de l'únic poble, també del món, que s'oposà al pas del feixisme internacional. La conseqüència fou, en el cas concret de Catalunya, la mort de dos-cents mil dels seus fills en terres catalanes i en altres fronts d'Espanya, els trenta mil afusellats per Franco, els milers i milers de presoners que pagaren amb la llibertat personal la victòria del Movimiento i la pèrdua, per a Catalunya, del seu govern autònom, la Generalitat, primera forma estatal de la nostra terra d'ençà que Felip Quint imposà el Decret de Nova Planta.

Recordar totes aquestes pèrdues de la pàtria catalana podrà semblar excessiu als sibilintós de nova trinxera que han inventat consignes de reconciliació nacional, pactes de París i succedanis que són la cosa més trista per a uns derrotats que renunciïn al que fa grans els homes i els pobles. I no som pas nosaltres, militants del primer partit de la classe obrera catalana, els que hem donat més mostres de voler viure només de records. Al record de tot el que hem estimat i pel qual hem lluitat, els millors de nosaltres han acompanyat el sacrifici que suposa - amb Comorera al davant - la continuïtat d'una lluita que no ha acabat ni acabar mentre durarà la situació actual d'Espanya.

Als trenta anys de la proclamació de la República, als vinticinco de la nostra època i als vintidós de la derrota, el P.S.U. de C. està, dins i fora de la pàtria endegada, en la mateixa posició de quan l'exèrcit d'infanteria espanyola i inspiració estrangera ocupà Barcelona, trencà el front de Catalunya i enterrà la República Espanyola.

I el patriotisme, l'interès de la classe obrera, de la pagesia i de tot el nostre poble - i igual per a la resta d'Espanya - reclamen posicions clares i conformes a la dignitat i al respecte dels morts i presoners, sense deixar ni un moment de cantó tants de sacrificis.

Ho hem dit d'ençà que la capitulació moral s'apoderà de certs republicans, d'ençà que foren posats en circulació determinats programes d'unions que no union res, de reconciliacions impossibles per les reserves mentals amb què anaven embolicades i on les quals el més enganyat era el poble innocent que s'ho creia. Ho hem dit a la vista del desgraciat Pacte de París, ho diem altra vegada davant conxorxes que ara es porten a Madrid i que fan caure a la trampa més d'un home d'esquerra català.

Estem d'acord amb el President de la Generalitat quan diu: "Aquells que creuen que la gonflació mereix respecte o possibilita accions positives, s'equivoquen lamentablement."

La claudicació no ha dut mai a cap bon resultat. I claudiquen, de bona o mala fe, els que renunciïn a les formes polítiques legals de quan vam passar els Pirineus. Claudiquen els partidaris de governs provisionals sense distintiu institucional. Claudiquen tots els defensors de programes que suposen un primer enemic inveterat dels pobles hispànics, en primer lloc Catalunya, que en sortiria sense Estatut, sense possibilitat de recuperar-lo i molt menys d'ampliar-lo.

Catalunya ha fet la prova de la seva capacitat de govern i aquesta ara, és i ha d'èsser la voluntat interçable dels catalans. Sense el reconeixement previ de l'Autonomia de Catalunya no hi pot haver pacte amb ningú: de dreta o d'esquerra. El 1931, la República fou possible, perquè a San Sebastián fou reconegut el dret de Catalunya a l'autonomia. I si la reforma agrària, que també es pactà a Donostia, hagués estat aplicada, Franco no seria avui al Poder. Els pagesos andalusos prou s'haurien encarregat de defensar el territori amb les unghes, a falta d'armes, però el Tercio i Regulares no haurien passat del cap de pont de l'estret de Gibraltar. I si no, aquí teniu l'exemple de Cuba, on els pagesos han defensat la terra a mossegades.

No es pot renunciar a la consciència de la força que encara tenim. No es pot renunciar als principis que són la medul·la d'aquesta força. Sense Catalunya, amb la seva classe obrera al davant, a Espanya no és possible cap solució política. Cal clavar-se a aquesta idea al cervell i no transigir sota cap pretext. La força de Catalunya és determinant i

els primers que ho han de saber són els propis catalans, a menys d'ésser uns inconscients i descastats i mals polítics, tot d'una peça.

Sobretot quan més d'una sirona de l'oposició actual al franquisme ha combatut en els rengles de Franco. Els penedits en tanen prou amb l'oblit dels ofesos i aquesta ha d'ésser la màxima concessió dels que teníem i continuem tenint raó en el tràgic problema hispànic. I no ha d'ésser Catalunya la que ha de pagar més cares les conseqüències de les confabulacions de certa gont a l'hora que és reconegut per tothom el desastre del govern dictatorial franquista.

Si a dins i fora d'Espanya no estonem prou elements ofensius per a fer caure l'edifici del franquisme, dediquem-nos, mentre acaba de podrir-se, a la tasca urgent, patriòtica i humana, de començar la unitat tan cantada per on cal començar-la, que és el refor-la en tots els partits i organitzacions sindicals. Principalment a Catalunya.

A Catalunya, on tots els seus fills s'han de presentar units i forts com una roca, i no existeix cap raó política de pes per a no fer-la ontorn del més legal - i que no ha prescrit dels seus organismes: la Generalitat, el reconeixement de la qual constitueix la primera manifestació de no acceptar com vàlid cap acord del franquisme, que, per la seva durada, pot tenir la pretensió de constituir una font de dret consuetudinari.

Els pobles no es poden acostumar a l'esclavitud. I una forma de pretendre-ho és la invenció de pactes que silencien, per a Catalunya, l'existència del dret natural i asquibit i reconegut de la seva forma de govern autònom dins de l'Estat espanyol, el qual cal esberlar i fer-lo de cap i de nou, sense la qual cosa no hi haurà mai pau ni possibilitat de progrés en el conjunt hispànic.

Per aquesta tasca, el Partit Socialista Unificat de Catalunya està disposat a col·laborar amb tothom, de la mateixa manera que tirarà amb bala rasa contra tots els oportunistes i els anticatalans que aixecaran el cap.

QUIN CATALA!

A París, en ocasió del Tatorze d'Abril, es van pronunciar aquestes paraules:

"El món està transformant-se de dia en dia. Les fronteres entre pobles i continents van desapareixent. Grans espais econòmics i polítics es creen i es consoliden. Unicament nosaltres, només la Península Ibèrica està absent d'aquestes transformacions que van a viat a convertir la vella Europa de les guerres entre nacions i de les competències entre grups nacionals, en un vast mercat comú econòmic, i en conjunt, polític, que repercutirà a favor d'un nivell de vida superior al d'ara i procurarà una expansió econòmica i social difícil de preveure fa vint anys."

L'autor ha estat president del Casal de Catalunya a la capital de França, i no hauria d'ésser-ne mai més. Car hom de llegir entre ratlles si no ho trobem prou clar. Aquest senyor propugna per una política de blocs i, és clar, els del món dit "lliure", tot oblidant que Franco ja en forma part, sense que ell ni els seus protectors ho hagin consultat al nostre poble. Espanya tenia un Gibraltar i ara n'està ple d'un cap a l'altra de la Península. País d'indústria de transformació que no pot fer la competència a ningú, amb Franco Espanya paga amb l'únic que pot pagar: amb matèries primeres que ara en diuen estratègiques i, per a un esdevenidor que cap home honrat no pot desitjar, amb la pell d'un milió de soldats d'infanteria, bona carn de canó.

Per la resta, ara i tant, Espanya no pot donar res més que troces de territori i víctimes precipitatives. I amb Espanya, Catalunya.

Pretendre altres coses és il·lusori, quan no és malvat. Espanya no és al Mercat Comú, perquè no té amb què servir-lo. Com no és la C.E.C.A., perquè el seu carbó és inferior al d'aquest trust, que n'està saturat i ha de tancar mines. Queda l'O.T.A.N., organisme militar, en el qual no fa cap falta a la direcció, i per això no hi ha entrat per la porta gran, sinó per la de les minyones, que és la dels possibles cops, que una política intel·ligent i patriòtica ha d'evitar costarà el que costarà.

I no hem oblidat l'organisme internacional que algun malintencionat ens pot recordar: l'O.E.C.E. En efecte, Espanya hi és, però en forma part en tant que considerada com a país de negritos, pobre i mal alimentat i per a pagar amb usura els

articles servits. I diran el que voldran totes els poetastres de la col.laboració evangélica que ara es duu en certes esferes de la política internacional. Quan al món s'ha produït el desequilibri econòmic provocat en el món capitalista per la Revolució d'Octubre i les seves sequel·los, s'ha desvetllat tot d'una en certs Estats capitalistes una "pietat" ben sospitosa pels pobles poc desenvolupats, els quals es veu que nadaven en l'abundància abans de la segona guerra mundial.

No fem brometa, que el problema és molt seriós. Pobra Catalunya i pobra Espanya tota en l'hora que seguirà a la caiguda del franquisme i les ferides de les quals, per a tancar-les, costaran anys del treball de tots els seus fills!

Passem per alt l'estúpida versió segons la qual desapareixen les fronteres, quan darrera les dues guerres mundials han nascut a la independència tante de pobles que no eren altra cosa que colònies i països sotmesos.

Ésser funcionari d'un dels organismes internacionals que disfressen l'imperialisme més rabiós de l'època de l'imperialisme, darrera etapa fatal del capitalisme, no dona dret a tenir tribuna en cap organització catalana o republicana, encara que la coca es vesteixi d'unions europees i federalismes i altres falornies.

SENTIT DE RESPONSABILITAT

oooOOOooo

Julio Alvarez del Vayo va donar darrerament a París una conferència que era tota una crida al sentit de responsabilitat. Caldria que aquesta crida fos escoltada per tots els sectors que fins ara es titulaven republicans. Caldria que no quedés en lletra morta on bé de la regeneració política de l'emigració i de les forces d'oposició de l'interior.

El mèrit del conferenciant és el d'haver anat dret i sense ambigüitats a la crida a l'unió activa de tots els que a l'interior i a l'exili voldran restituir als pobles d'Espanya al nivell digne d'un país civilitzat, per a la qual cosa l'ex-ministre del Govern de la República espanyola exposà un programa mínim que, al nostre judici, correspon correctament a la realitat actual: Reforma agrària, planificació de l'economia, neutralitat constructiva que significa la supressió de bases militars estrangeres, liquidació dos vestigis colonialistes, i federalisme.

La claretat o concreció d'aquest programa està a l'abast de tots els iniciats en els problemes que constitueixen l'espina dorsal de l'Estat unitari, centralista, d'arrel agrària i imperialista com és l'espanyol. Els cinc punts proposats poden constituir una bona base d'acció i d'unitat, així com una arma poderosa de combat. Perquè, sense un programa com el proposat o un altra semblant, el franquisme-actual i el que el pot substituir només de nom - continuarà oprimint i endogalant els nostres pobles.

Les tesis exposades per Alvarez del Vayo són filles del sentit i del sentit de responsabilitat. I perquè ho són, nosaltres, que n'hon sostingut d'altres aproximadament iguals, estem disposats a propagar-les en la mesura de les nostres possibilitats de propaganda.

LES REUNIONS DE VIENA I D'EL CAIRE

El mes de juny van tenir lloc a Viena i al Caire dues reunions capitals sobre els problemes que neguitegen avui el món: els de la pau i de la guerra que cal evitar costarà el que costarà. A Viena, el cap del Govern soviètic, Crutxov, i el president dels Estats Units, Kennedy, van exposar clarament i amb franquesa llurs punts de vista sobre la forma que cadascú entén que la humanitat ha de viure. Cap dels dos governants de les dues primeres potències mundials no va fer cap concessió, no ja de principi, sinó tampoc de forma. Molts pessimistes inveterats i d'altres, interessats en catàstrofes que ningú no ha de veure han trobat poc brillant el resultat de la reunió de Viena, quan té precisament un aspecte positiu que cal posar de relleu, perquè per aquest camí es pot garantir la pau: el del diàleg. I aquest diàleg l'han establert dos homes de responsabilitat que han dofugit els artificialismes que són la mort de moltes conferències entre homes d'Estat i en les quals tot s'en va en paraules i ambigüitats que no resolten, ans bé empitjoren, les situacions polítiques a les quals es diu buscar remei. Molt més, quan a Viena no es pretania negociar ni posar en discussió qüestions la solució de les quals exigeixen una més àmplia participació de negociadors.

Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General

L'anunci, doncs, que els dos homes d'Estat soviètic i nordamericà s'han compromès a

estar en contacte constant sobre els principals problemes de la política internacional és un resultat positiu que cal saludar i saludem sense reserves, perquè pel camí del diàleg acabarà per trobar-se el de la coexistència pacífica que salvarà la pau i tot el que ella pot dur de beneficis per a la humanitat. Només els fabricants de canons poden fer el de menjar davant la franquesa amb què s'han manifestat els dos grans interlocutors de Viena.

La Conferència d'El Cairo, per bé que tenia un altre caràcter, estava inspirada per un desig de pau. Un dels acords dels cinc presidents de països no integrats en cap bloc fou el de convocar per al primer de setembre els representants de vintidues nacions a una Conferència internacional que tindrà lloc a Iugoslàvia. En l'ordre del dia d'aquesta Conferència figuren els punts següents: defensa de la pau, liquidació del colonialisme, desarmament, fi de les experiències nuclears, respecte a la igualtat de drets dels pobles, grans o petits, independentment de llurs sistemes polítics, socials, etc.

Els països convocats són els no integrats en cap bloc i neutralistes, però neutralistes militants. Calia la precisió, perquè en abstracte, el neutralisme "equidistant" no és possible ni es pot comprendre en un home o un país. Molt menys avui que el món viu en constant convulsió gestadora de noves estructures polítiques i socials.

La Conferència del mes de setembre a Iugoslàvia persegueix l'objectiu de promoure, al marge dels blocs, un gran i profund estat d'opinió, no ja dins de cada país representat, sinó a tots els oficialment favorables per endavant als acords que es prendran.

Vet aquí una altra perspectiva de pau, que cal saludar també sense reserves mentals.

----- Mostres de la Catalunya combatent;

Els 250 obrers de la Fabrica de Matèries Químiques i Tèr-tàriques de Girona, van declarar-se en vaga per l'augment de salaris, que oscil·laven entre 250 i 300 pessetes setmanals. Car, malgrat que molts d'ells feien dues jornades diàries de vuit hores, no arribaven a lligar els dos caps de la setmana. La resposta patronal fou cridar la policia. S'han instruit atestats contra el Comitè de Vaga, per "subversió contra el règim". S'ha amenaçat d'empresonaments. La resta dels obrers, en un gest solidari, no van acudir al treball.

Per bé que molt magres, però, han obtingut augment de salaris.

Una bona prova del què és el "non lliure" del qual Franco és un vulgar caporal i del que, malgrat tot, pot fer la unitat de la classe obrera.

No tots els catalans combreguen amb les rodes de moli de la propaganda franquista quan tracta d'"explicar" la revolució cubana. No son pas, tampoc, els que accepten el silenci "pacifista" sobre aqueixa revolució, de molts "democrates" que estarien més contents de veure-la ofegada.

Car un grup d'amics, en assabenter-se del fracàs de l'incursió contrarevolucionària dels emigrats cubans als Estats Units, van celebrar-lo comprant el cigar més gros que van trobar a l'estanc i anant a fumar-se'l acompanyat de cafè i copa, tot comentant joiosament la victòria grandiosa del poble cubà.

En una altra tertulia es deia, més o menys: "Disputes entre Acció Catòlica i l'Opus Dei? Millor, si son veritat. Ho ens han de distreure, però, del nostre treball per l'enderrocament de l'actual règim feixista, pel restabliment de la Generalitat de Catalunya i de la República a Espanya i anar a un període constituent.